

László Zsolt

Estefán Uram!

(Bakonyi István 70 éves)

– Estefán Uram! Hol van már az a pohár? – Ilona, a feleség szólt emígyen, kissé karcosan.

Szemei kék felhőket lökdöstek, talán azért, mert Ilona néha Tündér Ilona. Estefán Uram, azaz Bakonyi István itt Fehérvárcturgón Bakonyiként a Bakony alján majdnem hozta már a poharat... de mégsem hozta, valahol elakadt vele, letehetette máshová és rám koncentrált. Nehéz dolga lehetett velem, mert régi ismeretségünk okán olyan dolgokra is kellett koncentrálnia, amelyek mániáimból fakadtak. Nagyon figyelmesen hallgatta véleményemet a kettős szárú, kettős ágú halhorgokról, meg természetes vizeink sodorvonalainak változásáról. Aztán némi csendet ültetett közénk a táj szépsége. De Ő sem bírta sokáig. Legújabb monográfiája előkészületeiről kezdett beszélni, majd jöttek a világirodalom jelesei és természetesen jelentéktelenjei is. Pista, mert a Bakony aljában Bakonyiként egyben Pista is, elmélyülten közelített meg szinte minden irodalmi érát. Tudását sosem állt módomban megkérdőjelezni! Bosszantani próbáltam néha-néha, de a magam humoros széldorádó módján. Mindig vette a lapot. Talán egyszer sikerült kicsit kihoznom a sodrából, amikor üzenő falát a fontosnak tűnő kérdések, feleletek között gyakorta láttam el a „Szereti a tik a meggyet!” üzengetéseimmel. Sokan nem értették mi végre van/volt ez. De én csak szórakoztam. Közben kissé beindultak a szelek légzsákjai. A levelek kicsit zörögni kezdtek az ágvillák között, mintha halk susogásaikkal a világmindenséget szerették volna megszólítani.

A hölgyek, párom és Ilona a kertben sétálgattak, de lehet, hogy egyszerűen, éppen akkor és éppen ott nem voltak kíváncsiak ránk. Pista a kertbe invitált, hogy mi is tegyünk egy köröcskét. Higgadtan, mégis némi rezignációval kezdte mutogatni, bemutatni a dísznövényeket. Szép és gondozott volt minden. Ebben a kérdéskörben viszont minden tudományosság fölöttünk állt. Tudtam, hogy abszolút nem ért ezekhez a kérdésekhez, és mivel én sem értek a dísznövényekhez, véleményünk természetesen mindenben megegyezett.

Akkor jöttem rá, hogy intelligensnek számító két ember akkor tud csak igazán egymással elbeszélgetni, ha olyan dolgokról esik szó, amihez valójában egyikük sem ért és ezért nem alakulhat ki közöttük véleménykülönbözőség. Körsétánk a kertben hamarabb ért véget, mint a női párosé. Éppen akkor megjelenő könyvét dedikálta nekem. Nagyon jól esett. Pár hét múlva a bemutatón ismét kaptam tőle egy dedikált példányt ugyan abból a könyvből. Így most van két dedikált példá-

nyom, gondolom ez azért lehetett így, mert Pista nagyon kedvel és mindéig barátomnak tart. Hát legyen! Mert én is annak tartom Őt! A jó könyvből sosem elég, és különben is párosan szép az élet még akkor is, ha – „Szereti a tik a meggyet!” – A csajok is visszatértek a szépen rakott asztalhoz. Ilike, aki Tündér Ilona is, szorított. Nagyon jól esett minden. Pistával még váltottunk néhány szót Keplerről és Lutherről, de elakadt társalgásunk érzégása...!

– Estefán Uram! Hová tetted a poharakat?

Ide tettem az asztalra.

Igen, Pista, aki a Bakony alján Bakonyi, valóban kihozta a poharat, ott árválkodott magában egy pohár egy félretolt asztalka közepén. Ilike röppent és pótolt mindent. Pistát becsülöm, mert hülyeségeimtől el tud tekinteni, és mindig kapok tőle valami újat. Szépek és ritkák az ilyen napok.

Ma is visszacseng agyamban, hogy „Estefán Uram! Hol van az a pohár?” Pistám! Most én kérdelem tőled, hol van az a pohár? Mert itt az ideje, hogy koccintsunk egyet az egészségre! Isten éltesen sokáig, a Bakony alján túl is, Bakonyi István!

Bakonyi István

(forrás: pim.hu)